

Zamanımızda bir yazarın olmazsa olmaz özelliği *kafası dolu* ve *pek düşünceli* pozu verebilmesidir. Fotoğrafında yazıyor gibi durmayan, çok önemli çileler çekmiş gibi görünmeyen insanın yazar olma ihtimali hemen hemen yoktur.

Yazarlarında bile görsellik arayan bir çağdayız. Fotoğraf icad edilmeden önce daha rahattı, sadece yazmak yetiyordu, artık yeterince iyi olmak için bir de yazara benzemek gerekiyor.

Yakışıklı veya güzel olmak kadar yeknesak bir duruş değil Allahtan, Yazar Pozu daha geniş bir yelpazede ifade buluyor, genelde yarım tebessüm, uzaklara dalmış bakışlar, erkeklerde sakal ve dağıtılmış gibi yapılmış saç, kadınlarda yataktan kalkmış gibi değil ama sanki güzelliğe önem vermiyormuş gibi ölçülü pejmürdelik, mümkünse gözlük, kazak veya hırka...

Ticarileşmiş tüm sanatlarda olduğu gibi *yazarlık* sanatında da kendini *satmak* icap ediyor. Aptal duruşlu bir adamın yazdığı yazıda aptallık bulmak, *varoluşun entelektüel yükü altında eziliyormuş gibi duran* bir adamınkinden daha zor. Birincisi saçmalasa aptallığına, ikincisi saçmalasa hikmet denizinden içtiği şerbete yoruyoruz.

Görselleştirmedeği sürece insanın düşünce sahibini anlayamayışı bu konulardaki acemiliğini gösteriyor. Poz satmayı bilmeyen veya bu oyunu oynamak istemeyenin yazdığıyla, insanlığın tüm dertlerine çare de olsa, kimse ilgilenmiyor.